

Можна сказати, що адвокатура не може бути ефективною без підтримки та участі держави, саме вона дає базу для діяльності адвокатів, надаючи всі можливості для їх навчання і підвищення кваліфікації. В свою чергу, адвокат повинен брати участь і допомагати особі на всіх стадіях розгляду справи, вміти грамотно і кваліфіковано захистити її права в разі необхідності, або ж допомогти відновити порушені. В ефективності його діяльності мають значення як його моральні якості, так і якісно-кількісні показники його діяльності.

Отже, в теперішній час адвокатура є досить ефективним елементом правозахисної функції, проте вдосконалення адвокатури тільки поліпшить її діяльність, що безсумнівно принесе позитивні результати для держави в цілому.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05. 07. 2012 р. № 5076-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
2. Перлов И. Д. Защита и правосудие. – В кн.: Роль и задачи советской адвокатуры. М., – 1972. – ст. 146.
3. Бойков А. Изучение причин судебных ошибок. Социалистическая законность, 1968. № 8 с. 38.
4. Фіолевський Д. П. Сильна і незалежна адвокатура потрібна и людині, и владі. Адвокат. 2007. № 4. – С. 3-7.
5. Ненашев М. Ф. Эффективность идейно-воспитательной работы. М., 1974. с. 9.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Ковальчук Інна Сергіївна**

Ступник А.О.

*студентка 2-го курсу факультету прокуратури та слідства
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРАВОВЕ ПОЛОЖЕННЯ ПОМІЧНИКА АДВОКАТА

Слово «адвокат» походить від латинського слова «advocatus», тобто – закликаю запрошую. З самого початку в Римі у громадян існувало право представляти себе самостійно або можна було запросити когось на те щоб захищали його права. Римляни називали адвокатами ту людину, яка їх

супроводжувала на суд для свого захисту. Коли розпочався період імперії, слово адвокат почали впроваджувати до людей, які є судовими захисниками тому що раніше адвокатом називали всіх людей котрі були запрошені на суд [1, ст.136-151].

Правове положення помічника адвоката визначено відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», який встановлює організацію, діяльність, структуру і завдання особи, яка займає посаду помічника адвоката.

У науці питання правового регулювання праці адвоката та їхніх помічників є малодослідженим, лише деякі науковці зверталися до цієї правової проблематики як-от: Г.С. Скачкова, А.М. Слюсар, Ю.О. Остапенко та інші.

Адвокати мають право брати собі на допомогу помічників. На посаду помічника адвоката може претендувати особа яка має повну закінчену юридичну освіту і вона повинна володіти державною мовою. Помічником адвоката може бути фізична особа, яка: є громадянином України або іноземним громадянином, чи особою без громадянства, які у встановленому порядку отримали дозвіл на працевлаштування в Україні на посаду помічника адвоката.

Згідно з законодавством, помічником адвоката не має право бути людина, яка:

- визнана судом недієздатною або обмежено дієздатною;
- мала непогашену судимість за вчинення тяжкого злочину ;
- щодо якої прийнято рішення про припинення права на заняття адвокатською діяльністю, – протягом двох років із дня прийняття рішення про припинення права на заняття адвокатською діяльністю;
- звільнена з посади судді, прокурора, слідчого, нотаріуса, з державної служби або служби в органах місцевого самоврядування за порушення присяги або вчинення корупційного правопорушення, – протягом трьох років з дня такого звільнення.

Помічнику адвоката забороняється суміщати свою роботу з органами прокуратури, судами, органами внутрішніх справ, служби безпеки, державного управління.

Помічник адвоката має право:

- брати участь у різноманітних конференціях, форумах;
- користуватися різними засобами інформації;
- покращувати свій рівень професійної кваліфікації

Помічник адвоката може:

- бути присутнім під час судових рішень і слідчих дій, якщо є письмовий дозвіл клієнта адвоката;
- готувати розглядати проекти запитів, листів, позовних заяв лише за дорученням адвоката ;

- отримувати відповіді на запити, витяги з документів або матеріалів справи, лише за згодою адвоката;
- вести не складні судові справи і може надавати консультацію з правовим питань, лише під керівництвом адвоката.
- здійснювати інші правові дії, які не заборонені законодавством.

Проаналізувавши вище сказане можна додати, що правове положення помічника адвоката доволі вигідне, так як він може звільнитися від проходження стажування для подальшого отримання свідоцтва про правове зайняття адвокатську діяльність, що значно економить його час та кошти.

Повноваженнями помічника адвоката є:

- вчасне та відмінне виконання своєї роботи;
- дотримуватися терміну підготовки документів;
- кожен день підвищувати свій рівень професійної кваліфікації;
- не допускати порушення норм адвокатської етики ;
- дотримуватися адвокатської таємниці і не розголошувати інформації, яку дізнався від клієнта третій особі.

На даний час виникають деякі проблеми щодо кількості помічників адвоката. Справа в тому, що дозволяється адвокату мати тільки трьох помічників, але осіб які хотіли бути помічником значно більше, але проблема з влаштуванням. Можливо було би доцільним надати адвокату можливість мати необмежену кількість помічників адвоката. Крім того, погоджуюсь з науковцями, які пропонують скасування стажування для осіб, які здали кваліфікаційний іспит.

В сучасному світі постає проблема того що адвокат повинен нести відповідальність про вчинення не правомірних дій свого помічника. Серед таких правопорушень виділяють не дотримання адвокатської таємниці, порушення норм адвокатської етики та інше.

Проаналізувавши, правове положення помічника адвоката, можна дійти до висновку що, на помічника адвоката покладено велику кількість обов'язків, у тому числі тих, що стосуються дотримання Правил адвокатської етики.

Список використаної літератури:

1. Косарєв М. А. Правовий статус адвоката в іноземних державах / М. А. Косарєв // Право і політика. – 2006. – № 11. – С. 136-151.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент ***Ковальчук Інна Сергіївна***